

Regler om Nævningers Kaldelse er Resultatet af langvarige Overvejelser i forskellige Kommissioner. De gaar ud paa, at den kaldende Myndighed dannes ved Samvirken af Repræsentanter for de kommunale Raad og af visse Embedsmænd, og Hensigten er saa vidt muligt at hindre, at Nævningekaldelsen alt for stærkt paavirkes af politiske Partihensyn. Hvis en Ændring paa det heromhandlede Punkt imidlertid dog maatte anses ønskelig, kunde Retsplejeudvalget anbefale en Ordning, hvorefter Aarslisteudvalget kom til at bestaa af en af Kongen beskikket Formand, et af Landsrettens Præsident valgt Medlem og et af vedkommende Amtsraad og Købstad-Kommunalbestyrelser valgt Medlem.

Retsplejeudvalget maa stadig fastholde sin Advarsel imod det paa-gældende Forslag, der synes i betænkelig Grad at svække Garantien for, at Nævningernes Kaldelse ogsaa i politisk eller socialt bevægede Tider foregaar paa betryggende Maade. Den Omstændighed, at der ikke siden Retsplejelovens Ikrafttræden er forefaldet Brydninger, under hvilke Garantibestemmelsernes Betydning har været iøjnefaldende, kan formentlig ikke begrunde, at Garantierne svækkes. Faren herved er særlig stor, fordi Aarslisteudvalgets Afgørelser er upaaankelige, jfr. Rpl. § 80, 2det Stykke.

9) ad Lovforslagets § 30 (vedrørende Rpl. § 137).

Retsplejeudvalget tillader sig at bemærke, at det neppe er hensigtsmæssigt, at det, som foreslaaet, er Undersøgellesdommeren, der skal underrette Sagførerraadet. Det er af Betydning, at Underretningen sker paa et saa tidligt Tidspunkt som muligt, og det bør derfor formentlig paalægges vedkommende Politimester at underrette Sagførerraadet. Dette er ogsaa overensstemmende med den nugældende Praksis, jfr. Skrivelse fra Rigsadvokaten af 11. August 1922, hvorefter Sagførerraadet ved Anklagemyndighedens Foranstaltning skal have Meddelelse om en Klage over en Sagfører for uredeligt Forhold.

10) ad Lovforslagets § 37, § 38 i Slutningen, § 40, § 46, 2det Stykke, § 116, § 117 og § 127 (vedrørende Rpl. § 172, sidste Stykke, § 183, § 194, § 302, sidste Stykke, § 763, 3die Stykke, § 767, 1ste Stykke, og § 807).

Justitsministeriet kan tiltræde, at den i Lovforslagets § 40 foreslaaede Tilføjelse affattes saaledes: „§ 172, sidste Stykke, sidste Punktum, § 183, 1ste Stykke, sidste Led, og“. I øvrigt kan Justitsministeriet ikke tiltræde Retsplejeudvalgets Forslag under dette Punkt.

Idet Retsplejeudvalget henviser til sin Skrivelse til Justitsministeriet af 26. November 1926, Punkt 2, hvori Udvalget fraraadede de foreslaaede Bestemmelser om, at Retten kan sættes udenfor det sædvanlige Tingsted, naar det drejer sig om Afhøring af Personer under 15 Aar, og at Afhøring af saadanne Personer kan overlades til Værgeraadet, maa Udvalget fremdeles fraraade de i de ovenanførte Paragraffer i Lovforslaget foreslaaede Ændringer i Retsplejeloven samt indstille, at der i Rpl. § 172, sidste Stykke, og i § 763, 3die Stykke, indsættes et nyt Punktum, saalydende: „Ved Afhøring af Børn under 15 Aar kan Retten, naar den finder det rigtigt, forlange et Værgeraadsmedlems Bistand under Afhøringen“.

Retsplejeudvalget finder Anledning til atter at fremhæve, at Afhøring ved et Værgeraad aldrig kan træde i Stedet for Afhøring i Retten. Forslagets Regel om, at Retten kan „overlade“ Afhøringen til Værgeraadet, er ogsaa uklar; at en saadan Afhøring i Henseende til Retsvirkning skulde træde i Stedet for en Afhøring inden Retten, kan ikke være Meningen, da dette vilde være i Strid med Retsplejelovens almindelige Regler om Afhøring af Vidner eller Parter (sigtede), og den foreslaaede Regels Betydning bliver derfor højst problematisk. En Udvidelse af Regelen i Lov om Værgeraadsforsorg 12. Juni 1922 § 76 derhen, at Dommeren og Politimesteren altid, naar det findes fornødent, kan forlange et Værgeraadsmedlems Bistand ved Afhøring af Børn under 15 Aar, giver en klar Regel og er sikkert langt at foretrække. Den foreslaaede Ordning vil let medføre, at der først finder en Afhøring Sted i Værgeraadet og senere i Retten, hvad der af mange Grunde og ikke mindst af Hensyn til Barnet er meget uheldigt. Udvalget skal ogsaa fremhæve det irrationelle i, at de foreslaaede Regler kun gælder Afhøring i Straffesager; ogsaa i borgerlige Sager — f. Eks. Ægteskabssager — kan Børn være udsat for meget pinlige Afhøringer. Specielt at fremhæve, at man ved